

MAFINKA HÍRADÓ

2026. MÁJUS

„Anyja vagyok a szép szeretetnek,
az istenfélelemnek, a megismerésnek
és a szent reménynek.”

(Sirák 24, 24)

Lectori salutem

Mária, az égi édesanyánk

Amikor Máriára gondolok, mindig először az édesanyát látom magam előtt. Azt az asszonyt, aki hordozta Jézust, vigyázott rá, szerette, gondoskodott róla. Sokszor elgondolkodom azon, milyen lehetett Jézusnak felnőni egy olyan édesanya mellett, aki büntelen volt, aki nem adta tovább azokat a sebeket, félelmeket és bizonytalanságokat, amelyeket mi, emberek oly gyakran átörökítünk egymásra. Milyen lehetett az a szeretet, az a türelem, az a csendes, állandó Istenre figyelés, amelyben Jézus nevelkedett? Mária a legjobb példa számunkra. Istent szemlélte, és Isten jelenlétében volt mindig. Maga volt az iránytű, aki mindig Isten felé mutatott.

De számomra a legmegrendítőbb mégis az a pillanat, amikor Mária ott áll a keresztnél. Ott van Jánossal, ott van a saját Fiával szemben, és látja szenvedését. És ebben a kimondhatatlan fájdalomban hangzik el Jézus szava: „**Asszony, íme, a te fiad!**” **Azután így szólt a tanítványhoz: Íme, a te anyád!**” Ezekben a mondatokban Jézus valami egészen különlegeset mond. Máriára bíz bennünket. Odaadja őt nekünk, hogy legyen a mi édesanyánk is. A másik oldalon a tanítvány, János az emberiséget képviseli, azaz minket. És ránk bízta, hogy tekintsünk Máriára úgy, mint az édesanyánkra, aki gondoskodik rólunk, velünk van minden nehézségben, fájdalomban, de minden örömben is.

Olyan jó tudni, hogy a földi, szerető Édesanyánk mellett van egy égi Édesanyánk, akihez mindig fordulhatunk – aki szeret, aki figyel, aki közbenjár, mert Jézus maga kérte meg erre a kereszten.

A Mafinka Híradó májusi száma éppen erről szól: **hogyan éljük meg Mária anyai szeretetét.** Erről vall Tomanek Péter atya, a Mária Légió szolgálat és imádságos közössége, akik különösen is Mária lelkületét hordozzák. És erről tesznek vallomást közösségünk tagjai is a rózsafűzér-imádsággal kapcsolatban.

Készült egy különleges gyermekmese is, amely egy igaz történeten alapul. Bízunk benne, hogy megérinti a szíveket, és segít felismerni: Mária ma is velünk van – vigasztalást, gyógyulást, békét hoz. Emellett egy kedves kézműves ötlettel is készültünk, hogy a családok együtt élhessék meg a májusi Mária-hónap szépségét.

Ezen kívül kicsit elmélyülünk **Pünkösdi titkáiban**, a Lélek ajándékaiban, és Péter atya elmeséli, hogyan szól ma hozzá a Szentlélek.

Mivel ebben az évben **Szent Ferenc jubileumi évét** ünnepeljük, szeretnénk mindenkit bátorítani arra, hogy – lehetőségei szerint – zárándokoljon el egy ferences kegyhelyre. A jubileumi év különleges kegyelmi idő, amelyben a zárándoklat nemcsak út, hanem találkozás: Istennel, önmagunkkal és azzal a békével, amelyet Szent Ferenc élt és hirdetett.

Kísérjen bennünket Szűz Mária anyai oltalma, és adjon erőt a Szentlélek, hogy nap mint nap Isten felé forduljunk!

■ B.A.

Beszélgetés Tomanek Péter atyával

Otthoni nyaralásunkkor lettünk figyelmesek egy fiatal, kedves, mosolygós atyára, aki szinte minden misén jelen volt valamilyen szerepben. Volt, amikor misét celebrált, máskor a széplaki Szent Anna-templom kertjében gyóntatott. Megszólította a szíveket, és bátorítást adott a lelki beszélgetésekben. A Lélek jelenléte csak úgy sugárzott belőle.

Tomanek Péter atya, a siófoki Sarlós Boldogasszony Plébánia plébánosa, aki meghívásunkra immár másodszor mondott igent. Most lehetőségünk nyílik közelebbről is megismerni Péter atyát.

Elmesélnéd a történetedet? Hogyan lettél pap?

A családommal, szüleimmel és három testvéremmel együtt jártunk szentmisére, és esténként közösen imádkoztunk otthon. A papság gondolata nem foglalkoztatott, de az öcsém már óvodás korában mondta, hogy pap lesz, és valóban az is lett.

Egyházi gimnáziumba jártam, a Frankába Esztergomban. Érettségikor még nem tudtam, mi szeretnék lenni. Mivel jó voltam reál tárgyakból, így a Budapesti Műszaki Egyetem informatika szakára mentem. A második évben kezdtem el komolyabban gondolkodni azon, hogy mi az, ami igazából lelkesít, mi az, ami az életemnek értelmet ad. Kértem a Jóistent, hogy erre válaszoljon, és hónapokig imádkoztam ezért, de nem hallottam a választ.

Vasárnap mindig jártam misére, de akkor hétköznap is elkezdtem járni, hátha ott hallok meg Isten üzenetét. Aztán egy gyónásban a gyóntató atya mondta, hogy én pap akarok lenni. Na, erre én addig egyáltalán nem gondoltam, de ezek után hónapokig bennem élt ez a gondolat. Mivel ettől a gondolattól nem tudtam szabadulni, úgy döntöttem, hogy ezt ki kell próbálnom.

Ekkor jelentkeztem a Kaposvári Egyházmegyébe, s bár a jelentkezési határidő lejárt, mégis felvettek és a Központi Szemináriumba küldtek. Az első perctől kezdve otthon éreztem magam. Ez 26 éve történt. Nagyon hálás vagyok a Jóistennek, Ő mindöröktől tudta, mire készit. Úgy

gondolom, érdemes tanácsot kérni a Jóistentől. Talán nem mindig válaszol azonnal, vagy csak mi nem halljuk meg rögvést. Utólag visszagondolva a családomra, az egyházi gimnáziumra, a napi szentmisékre, látom, hogy nagyon sok minden ebbe az irányba mutatott. A Jóisten folyamatosan készített fel erre a hivatásra, és sok félrevezető úttól megóvott.

Siófokon vagy plébános. Ott nőttél fel, majd oda kerültél vissza, aminek úgy tudom, nagyon örülsz.

Mindig is szerettem a Balatont. Azt mondják, aki ott lakik, ritkán megy le a partra – ez rám is igaz volt, de azért gyerekkoromtól kezdve sokszor jártunk le, és nagyon szerettem ott lenni.

14 éves koromban kerültem el kollégiumba, majd Budapestre az egyetemre és a szemináriumra. Hét évet éltem külföldön. 40 éves koromban kerültem vissza Siófokra plébánosnak, de addigra a szüleim már elköltöztek onnan.

Szokták mondani, hogy senki sem próféta a maga hazájában. Engem nem is prófétának, hanem plébánosnak küldtek Siófokra, és én ennek nagyon örültem. Gyerekkoromban is szerettem, hogy a Balatonnak van egy téli és egy nyári arca. Egyfajta lüktetése van az egész balatoni életnek: nyáron rengetegen vannak, nagy a mozgás, és ez a templomban is érződik: hétvégén tizenegy misét tartunk. Télen persze kevesebbet, de én szeretem ezt a változatos-
ságot, ritmust. Azt is nagyon szeretem, hogy sokan jönnek különböző helyekről, más országokból, ugyanakkor van egy stabil közösség, akikkel egész évben jól tudunk együttműködni. Nekem ez ideális. Nagyon hálás vagyok a Jóistennek, hogy ide vezetett vissza.

Milyen kapcsolatot tudsz kiépíteni az odaérkező emberekkel, nyaralókkal?

Hatodik éve vagyok plébános Siófokon, és ez idő alatt évről évre sok embert megismertem – van, akiket csak arcról, másokat közelebbről is. Többen hívtak el házszentelésre vagy lelki beszélgetésre, így természetes módon alakultak ki személyesebb kapcsolatok is.

Rendszeresen szervezünk programokat, ahol lehetőség van beszélgetni, ismerkedni, találkozni azokkal, akik éppen itt nyaralnak vagy hosszú hétvégére érkeznek. Számomra mindig nagy öröm, amikor jó időben megtelik a templom, és ismerős arcok jelennek meg újra. Jó érzés megtapasztalni, hogy a nyaralók nemcsak a Balaton miatt jönnek, hanem a templom közösségéhez is kapcsolódnak egy kicsit. Ez számomra mindig ajándék.

Akkor ugye te nem nyáron szoktál nyaralni?

Többen vagyunk papok, akik már évek óta együtt járunk nyaralni, de a papi nyaralás általában hétfőtől szombatig tart. Ugyanakkor a nyár balatoni plébánosnak nem a pihenés időszaka: hét közben még megoldható, hogy egyikünk elmenjen a plébániáról kikapcsolódni, de hétvégére még harmadik atyát is segítségül kell hívni a misék és a gyóntatás miatt.

A nyaralás számomra elsősorban feltöltődést és kikapcsolódást jelent. Jó kiszakadni a mókuskerékből – például most is, hogy ide eljöhettek. Számomra ez is öröm és feltöltődés: találkozni az itteni emberekkel, együtt ünnepelni az Úr Jézust, aki mindenhol jelen van.

A pénteki dicsőítő csoport a plébánián különösen nagy öröm volt. Látni, mennyire nemzetközi itt a közösség: imádkozni egy Iránból, háború sújtotta területről érkezett hívővel a békéért, beszélgetni egy keralai, indiai személlyel a hitről. Mások hite engem is megerősít.

Volt-e olyan nyaralásod, amely különösen közel vitt Istenhez?

Igen, több ilyen élményem is volt. Medjugorjében jártam többször, és ott egészen különleges, megérintő tapasztalataim voltak. Műszaki egyetemista koromban is voltam ott, papi hivatásom is részben oda kötődik. Számomra nagyon kedves hely.

Aztán amikor egy tanévet kispapként Peruban töltöttem, az számomra a gondviselés egészen kézzelfogható megtapasztalása volt. Csak turista vízumom volt, ezért kétszer is át kellett mennem Bolíviába, hogy újrainduljon a 90 nap. Minden alkalommal befogadtak ismeretlenül is plébániára vagy szerzetes rendházba, újra és újra megtapasztalhattam Isten gondoskodását.

Ez az időszak nagyon megerősített abban, hogy persze fontos tervezni és szervezni, de a Jóisten jelen van, működik, és a legjobb mindig az, ha az Ő akarata érvényesül. Peru számomra nemcsak egy utazás volt, hanem egy mély lelki tapasztalat arról, hogy Isten ott is gondot visel ránk, ahol minden bizonytalannak tűnik.

Említetted Medjugorjét és a Szűzanyát. Május ugye a Szűzanya hónapja. Hogyan találkoztál először a Mária-tisztelet szépségével?

Májusban születtem, úgyhogy ez a hónap különösen kedves számomra. Gyerekként a nagymamám és a szüleim vittek el Andocsra, Somogy megye egyik Mária-kegyhelyére. A szentmise nem a templomban volt, hanem a templom mögötti kertben: egy árnyékos, fás részen, ami nagyon szép élményként maradt meg bennem.

Később a keresztanyám – aki hitoktató volt és mélyen elkötelezett keresztény – mesélte, hogy kisgyerekként felajánlott engem a Szűzanyának. Ezt utólag megtudni nagyon meghatározó volt. Az égi Édesanya szeretete valamiképpen még személyesebbé, még közelebbivé tudja hozni számomra Isten jóságát. Istennek van atyai és anyai szeretete is. És úgy tapasztalom, hogy az anyai szeretete különösen Márián keresztül jön hozzánk közel.

Mit mondanál azoknak, akik bizonytalanok a Mária-tisztelet szépségével kapcsolatban?

Szent II. János Pál pápa gyakran mondta: Totus tuus – „Teljesen a tiéd”. Ezzel azt vallotta, hogy Mária által jutunk el Jézushoz. Fontos azonban, hogy ez a segítség nem kötelező. Mégis, sokaknak könnyebb Máriát megszólítani, mert Jézus valóságos Isten és valóságos ember, és nehéz a teljes isteni valóságot „megfogni”. Mária ebben nagy segítség: ő az, aki kimondta: „Íme, az Úr alázatos szolgálóleánya.” Aki Isten alázatos szolgálója, abban hasonló lelkület él, mint Máriában. Az tisztelt igazán Máriát, aki az Úr alázatos szolgálója vagy szolgálója lesz.

Mária nem sértődékeny, ha valaki nem akarja kérni a közbenjárását, segítségét, úgy is követheti Krisztust, de azt jó tudni, hogy az első Mária-tisztelő a mindenható Isten, aki elküldte hozzá Gábiel arkangyalt, és mindenkinél áldottabbnak nevezte őt.

Egy idős atya azt mondta nekem, amikor szemináriumra mentem: „Szeresd a híveket, és légy jóban a szentekkel.” Mert ők már megtalálták az Istenhez vezető utat, és segítenek nekünk is rátalálni. Számunkra – és számomra is – Mária ebben a közeledésben különösen nagy segítség.

Mit jelent számodra személyesen a pünkösdi ünnep?

Pünkösdi a Szentlélek kiáradásának ünnepe, az Egyház születésnapja. Püspöki megbízással én is szoktam bérmálni. Most húsvétkor felnőtteket bérmáltam. Nagyon jó látni a felnőtteket, akik keresik az Istent, sőt már találkoztak is vele, és most szeretnék még jobban megismerni Őt, elköteleződni mellette, és kérni a Szentlélek ajándékainak teljességét.

A pünkösdi ünnep az apostolokat is átváltoztatja. Addig félve, bezárkózva ülnek a teremben, pünkösdkor azonban leszáll rájuk a Szentlélek lángnyelvek formájában, és kitárulnak az ajtók. Ez a kitárulás, ez a nyitottság, bátorság, erő – ez az élet. A Szentlélek él, és éltet minket.

A mai könyörgésben (április 18.) is azt olvastuk: „Isten visszaadta lelkünk fiatalságát.” Ez számomra nagyon szép. A pünkösdi a lélek fiatalságának öröme: a Lélek mindig képes megújítani bennünket, új lendületet adni, új tüllel betölteni. Ez a pünkösdi személyes ajándék számomra és minden hívő számára.

Hogyan segít a Szentlélek a döntéseidben, kapcsolataidban vagy szolgálatban?

A Szentlélek sokféle módon tud segíteni. Engem leginkább a vágyakon, ösztönzéseken és a megérezéseken keresztül vezet. A Kaposvári Egyházmegye püspökségén irodai igazgatóként szolgálok, és nagyon érdekes, hogy évekként azelőtt, hogy a püspök atya felkért volna erre a tisztségre, többször is megálmodtam, hogy majd ott fogok szolgálni. Hosszú időn át visszatértek ezek az álmok.

Aztán amikor évekként később a püspök atya valóban behívott és felkért, akkor mély békesség volt bennem. Ez a belső béke és bizonyosság számomra a Szentlélek működésének egyik legfontosabb jele. Isten hív, a Lélek vágyat ébreszt bennünk, hogy valamit megtegyünk, és ezt a hívást gyakran éppen a belső bizonyosságon, a békességen keresztül érezzük meg.

Szerinted mire hívja a Szentlélek az Egyházat ma?

Már régebben mondták a szentatyák, hogy az Egyház ott marad meg, ahol kisebb közösségekben, élő módon és hitelesen élnek meg a kereszténységet. Én is így látom: ma, különösen Nyugat-Európában, egy széteső társadalomban arra hív minket a Szentlélek, hogy szeretetközösségeket, hívő közösségeket építsünk és tartsunk össze.

A szegények felé pedig az irgalmasság testi és lelki cselekedeteinek gyakorlására is hív minket, hiszen ez mindig is az Egyház küldetése volt. A mennyei Atyától Jézus kapta ezt a küldetést, és továbbadta nekünk: hirdessük Isten országának örömhírét – „Reményteljes jövőt adok nektek.” Ez egy fantasztikus öröm. Amikor ezt megéljük a nehézségek közepette is, akkor tapasztaljuk meg igazán, hogy Isten velünk van, és hogy nem a kényelmi, hanem a kegyelmi életre hív minket, nem könnyű, hanem teljes életre.

Újra és újra láthatom a megtérésekben, a felnőtt keresztelkedésekben, a szentgyónásokban, hogy a Szentlélek működik. És amikor nem gátoljuk a működését, hanem egy kicsit beállunk abba, amit Ő tesz, akkor pontosan megmutatja, hogy engem személyesen mire hív. Van, amikor ez nem látványos, de akkor is örömteli: amikor a Jóistennel együtt tudok működni, és a Szentlelket jobban beengedem az életembe.

Mit üzensz azoknak, akik úgy gondolják, hogy nem látják a Szentlélek működését?

A Szentlélek működésénél főként nem különleges vagy látványos jelekre kell gondolnunk. Bár előfordulhat, hogy a Jóisten egészen rendkívüli módon ad jelet. De a Lélek legtöbbször sokkal egyszerűbben, csendesebben működik.

Érdemes elolvasni a Szentlélek gyümölcseit a Galatához írt levélben (Gal 5,22–23): szeretet, öröm, kedvesség, jóság, hűség, önmegtartóztatás... Ezek mind a Lélek működésének jelei. Amikor valaki tud kedves lenni, amikor szeretettel fordul a másik felé – ez már a Szentlélek munkája. Kerényi Lajos atya szokta mondani: „Legyetek kedvesek! Annyi kedvetlen ember van a világban. Legyetek szeretettel egymás iránt!” Ez a Szentlélek működése.

Engem is leginkább az ilyen, nem feltűnő jeleken keresztül vezet a Szentlélek. A békesség, egy indíttatáson keresztül – például hogy valakit hívjak fel.

Mit javasolsz, mit tehetünk nyaraláskor, hogy lelkileg is megújuljunk?

A nyaralás jó alkalom arra, hogy ne csak testileg, hanem lelkileg is megújuljunk. Sokaknak segít, ha ilyenkor minden nap elolvassák a napi olvasmányt és az evangéliumot. Ma már több olyan alkalmazás is van, ahol katolikus szerzők ezekhez kapcsolódó rövid elmélkedéseit olvashatjuk, hallgathatjuk – ezek néhány perc alatt is mélyen meg tudják érinteni az embert. Örömmel hallom sokaktól, hogy az Adoremus vagy más kiadványok alapján olvassák a napi szentírási részeket és az elmélkedéseket. Szerintem ez nagyon jó gyakorlat.

A rózsafüzér, egy rövid csendes ima vagy egy lelki olvasmány szintén sokat adhat. A Szentírás és a rózsafüzér mindenki számára állandó megtartó erő lehet, még akkor is, ha csak néhány percet tudunk rászánni.

A lelki programok is nagy segítséget jelentenek. Nyáron különösen sokan jönnek nálunk templomba, ilyenkor a nyaralóknak talán több idejük és lelki igényük is van, ezért szervezünk ilyen alkalmakat. Idén is jön majd Bőjte Csaba testvér egy gyerekkórossal Siófokra. Egy-egy előadás, tanúságtétel vagy közös ima valódi feltöltődést adhat, végre kikerülünk a mókuserékből és a fásultságból.

Ha éppen nincs szervezett program, az interneten is vannak jó lehetőségek: rövid tanítások, elmélkedések, prédikációk – akár a Szentatyától, akár más hiteles tanítóktól – könnyen elérhetők. Néhány perces gondolat is képes hosszú időre lelkesíteni vagy elindítani bennünk valamit.

A lényeg, hogy mindenki találja meg azt, ami számára jó, segíti őt: csendet, imát, olvasást, egy lelki programot vagy egy inspiráló tanítást. A nyaralás különösen alkalmas arra, hogy a lelkünk is megpihenjen és megújuljon.

Rózsafüzér-tapasztalatok: egy közösség vallomásai

A rózsafüzér nem csupán ima, hanem egyfajta belső ritmus, amely mindenkit másképp szólít meg. Egyesek számára csendes út a békéhez, másoknak erőforrás a nehéz időkben, vagy éppen egy lassan kibontakozó lelki kapcsolat. Az alábbi vallomásokban különböző emberek mesélik el, hogyan találták meg saját útjukat a rózsafüzérben, és mit jelent számukra ez az imádság.

“A rózsafüzért csak felnőttkorban kezdtem el rendszeresen mondani. Szerettem volna már korábban is, de sok sikertelen próbálkozásom volt. Nem vagyok ugyanis képes eléggé összpontosítani, még a mai napig sem. Egyedül, szakaszosan imádkozom: reggel a bevezetőt és napközben a tizedeket. Segít, ha közben ritmusos fizikai tevékenységet végzek. Ha sehogy sem megy, akkor felvételről hallgatom és mondom vele. Nagyon ritkán sikerül egyedül, egyhuzamban elmondanom.

Ennek ellenére nagyon szeretem, mert mindig nagy öröm fog el, amikor elkezdem. Olyan, mint egy beszélgetés, amit már korábban elkezdtem Jézussal vagy Máriával, és most tovább folytatunk együtt. Mintha az égből leereszkedne egy kapaszkodó, amely segít talpon maradni. A rózsafüzér rendezzi az életemet. Ezt akkor veszem a leginkább észre, amikor megszaporodnak a “véletlen” egybeesések, vagy olyan, mintha előre tudnám, mi következik - mintha előre jelzést kapnék valamiről vagy valakiről. Amikor nem tudtam, hogyan folytassam a munkámat és az életemet, álomban intést kaptam: „Te csak taníts és imádkozd a rózsafüzért!”

Általában másokkal mondom a rózsafüzért, mert ez segít abban, hogy végig tudom imádkozni egyhuzamban és ha szórakozott is vagyok. Az együtt mondott ima kegyelméből még mindig jut valami számomra. Olyan csoportot kerestem, ahol a rózsafüzér titkain hosszabban elmélkedünk. Ha az elmélkedés hosszabb, akkor az elmondott imákat is képes vagyok átélmedni. A rózsafüzér-csoportomban, itt Finnországban, latinul imádkozunk, mert nem beszélünk közös nyelvet. Nem vagyunk sokan és Zoomon keresztül imádkozunk minden este nyolc órakor, lassan már hét éve.”

“Ha visszagondolok a régmúlt időkre, nagyanyámra (aki a Rózsafüzér Társulat tagja volt), őt is rózsafüzérrel a kezében látom ülni az udvar padján, imádkozva. Édesanyámra is így emlékszem. Pontosán nem tudom, hogy havonta vagy hetente cserélték a titkokat a társulatban, de sorra került mindegyik titok: az örvendős, a fájdalmas és a dicsőséges. Ez nem szakadt meg, most is így van, csak az asszonyok változtak (közben átkerültek az örökkévalóságba).

Éreztem, hogy édesanyám értünk, gyerekeiért és családunkért imádkozik. Mikor ő is eltá-

vozt, úgy éreztem, hogy (mint egyetlen lánygyereke) nekem kell ezt az űrt betöltenem. Sajnos a titkokat én nem váltogatom, mivel leggyakrabban a fájdalmas olvasót imádkoztam, így annak a titkait tudom kívülről, és most is azt imádkozom. Mikor lelkileg nehéz időszakok vannak az életemben, vagy egyre gyakrabban másokért – gyerekeimért, unokáimért, barátaimért, betegségben szenvedő ismerőseimért – imádkozom. Úgy gondolom, hogy ez lelkileg sokat segít, mert a titkokban levő szenvedések mellett a sajátjainkat kisebbnek érzem, és megnyugvást ad nekem. Egyébként ez a legkevesebb, vagy legtöbb, amit másokért tehetek.

Bár rózsafüzéreket örököltem nagyanyámtól is és édesanyámtól is, valamint a nagyfiam is hozott nekem Rómából, az imákat a tíz ujjamon számolom. Legtöbbször reggelente imádkozom, amikor buszon utazom vagy amikor az erdőben bókászok. Én hiszek az ima erejében, és bízom benne, hogy azoknak is segít, akikért imádkozni szoktam.”

„A gyerekkori rózsafüzérem elmaradt valahol a történelem során. Amikor 2010-ben először jártam Fatimában, a kegytárgyboltban vettem egy kis Szűz Mária-szentképet. A fizetésnél ingyen hozzátettek egy egyszerű, műanyag rózsafüzért, egy átlátszó műanyag tasakban. Ő lett később a mindennapi társam. A rózsafüzér először fiókba került, a Mária-kép pedig a mindennapi olvasmányos imakönyvem hátába.

Évek múlva, rendrakás közben megtaláltam a rózsafüzért. Néha elővettem, a gyerekeimért akartam imádkozni Szűz Máriához. Azonban rájöttem, hogy igazából nem tudom, hogyan kell imádkozni a rózsafüzért, így utánanéztam. Elővettem a szentképet is, amin Mária körül a titkok vannak képekben, és az íróasztalomra tettem. Ez megkönnyítette az imádkozást.

Egyszer rászántam magam, hogy egy héten keresztül imádkozzam minden nap. Nem volt könnyű, de lassanként mindennaposá vált. Először még a kötelességtudat vezetett, mindig be kellett illeszteni a napi dolgaim közé, és amikor fáradt voltam, bizony gyengén ment. Aztán elkezdtem kérni a Jóistent reggelente, hogy adjon időt és erőt a rózsafüzér imádkozásához. Ma már erre hagyatkozom, és valahogy minden nap megkapom az időt is, meg az erőt is. Hála a Jóistennek!”

„Felnőttkoromban kezdtem el imádkozni a rózsafüzért, és lassan az életem részévé vált. A mindennapok rohanásában nem mindig könnyű megállni, de amikor időt szánok rá, megnyugvást és lelki békét ad.

Sokszor előfordult már, hogy ima közben olyan emberek jutottak eszembe, akiről azt hittem, már régen elfelejtettem őket. Ilyenkor egymás után jelennek meg azok az arcok, akikkel életem során találkoztam – rokonok, barátok, és olyanok is, akikkel csak néhány szót váltottunk, vagy akiket gyerekkoromban ismertem. Úgy érzem, talán szükségük volt az imára, azért jelennek meg. Ezek az alkalmak ritkák, de nagyon mélyen megérintenek.

Különösen fontosak számomra a családi imák, amikor a gyerekeinkkel együtt tudunk közösen Isten felé fordulni. Néhány éve csatlakoztam egy rózsafüzér-társulathoz is, ami erőt ad, mert tudom, hogy mások is imádkoznak értem és az én kéréseimért, és én is másokért. Hiszem, hogy az imának nagy ereje van.”

„Három esztendeje annak, hogy válaszoltam Szűzanya hívására és elkezdtem napi rendszerességgel imádkozni a rózsafüzért. Előtte meggyőződésem volt, hogy a teendőim mellett erre nem jut időm. Először csak egy-egy tizedet imádkoztam, de hamarosan rájöttem, hogy igaz, amit mondanak: ha mi egy lépést teszünk Isten felé, akkor Ő ezerrel válaszol. Hatalmas kegyelmeket kaptam a rózsafüzéren keresztül, pl. azt, hogy katolikus lett a férjem és a gyerekeink is gyakran imádkozzák velünk együtt ezt a mély és csodálatos imát.”

Mária Légió

A Szűz Mária-templom hirdetéseiben hétről hétre halljuk, hogy a plébánia közösségi termében csütörtökönként gyűlést tart a Mária Légió. Az enyhén militáns csengésű elnevezés felkelti az ember érdeklődését: vajon kik azok, akik Mária katonáiként aposztrofálják magukat, s vajon miért harcolnak? Rafael atya kedves, mosolygós fiatalokhoz irányít: a Mária Légió vezetője, a mexikói Luis készséggel áll rendelkezésemre. Bármit kérdezhetek, mindenre válaszol. Ha az interjút olvasva valakiben felmerül, hogy csatlakozna hozzájuk: az érdeklődőket örömmel fogadják!

Az egyesületet 1921-ben alapították Dublinban, eredetileg nők számára, de ma már férfiak is csatlakozhatnak hozzájuk. Helsinkiben is egy barátságos és segítőkész fiatal nővel kerülök először kapcsolatba. Azt azonban már Luistól tudom meg, hogy a Mária Légió mindössze egy éve működik hivatalosan Helsinkiben, bár ő maga tíz évet dolgozott azért, hogy ez megvalósuljon. A Légió tagjainak küldetése, hogy biblikus fegyvertárral küzdve, ahogy Szent János fogalmaz: „legyőzzék a világ szellemét”. A tagok engedelmességet fogadnak a lelki vezetőnek, ezt a tisztséget a Szűz Mária Plébánián Rafael atya tölti be. Luis ugyanakkor hozzáteszi, hogy „a tényleges vezetőnk Nagyasszonyunk”. A kifejezés és a komolyság, amivel mondja meglep: nem vagyok hozzászokva, hogy fiatal férfiak ilyen szeretettel és tisztelettel említsék Máriát. Beszélgetőtársam végig nagyon komolyan beszél, fegyelmezett és mély hittel élő ember benyomását teszi rám. A Légió tevékenységében Grignon Szent Lajos mariológiája az irányadó számukra. Közösségüknek van egy Mária-szobra, mely körbejár az imádkozó és Máriát tisztelő családok között, akiket így egy-két hétig a szobor fizikai valósága segít az áhítatban való elmélyülésben. A Mária Légió tagjai részt vesznek a hitoktatásban: tartanak angol nyelvű katekézist, vezetnek Lectio Divinát és ifjúsági csoportot. Finnül is tevékenykednek: a katolizálni készülő finnek számára tartanak felkészítést.

Hogy mit jelent valójában a Mária Légió tagjának lenni? A kisegítő tagok, akik jelenleg tízen vannak, naponta egy rózsafüzér elimádkozásával segítik a Légió tevékenységéért, de néha különleges szándékokért is imádkoznak. Az aktív tagok, akik jelenleg nyolcan vannak, az imádság mellett részt vesznek a hetente tartott találkozókon és gondos „könyvelést vezetnek” arról, hogy hogyan teljesítik a rájuk bízott feladatokat. Ezen kívül hetente két órát az aktív apostolkodásnak szentelnek. Az apostolkodás radikális formáját is vállalják, akár idegen embereket is megszólítanak az utcán az evangélium örömhírével. Felvetésemre, hogy azért ez pszichésen nagy kihívás lehet, Luis elmondja, hogy erre a feladatra speciális képzésen készültek fel Írországból és Skóciából. Az apostolok példáját követve kettesével járnak, így míg az egyikük evangelizálni próbál, a másik a háttérben imádkozik. Többnyire a metró- és vasútállomásokon szólítanak meg idegeneket, és csak olyanokat, akik szemmel láthatóan nem sietnek.

A tagok nem tesznek fogadalmat, csak ígéretet, és szent Maximilián Kolbe tanítása szerint a Szent Szűznek ajánlják magukat. S hogy a Mária Légióhoz való tartozásnak milyen lelki gyümölcsei vannak a tagok életében? Luis szerint úrrá lesznek önző hajlamaikon, legyőzik a szégyenlősségüket és egyre nagyobb tisztelettel vannak az ember iránt.

Akinek felkeltette az érdeklődését ez a lelkiségi csoport, az ellátogathat az összejöveteleikre. Hogy az érdeklődő aztán csatlakozik-e a Légióhoz, arról három, esetleg hat hónap próbaidő után kell döntést hozni.

800 éves örökség – jubileum és teljes búcsú

- avagy hová zarándokoljunk idén?

Az Anyaszentegyház 2026. január 10. és 2027. január 10. között különleges jubileumi évet hirdetett Assisi Szent Ferenc halálának 800. évfordulója alkalmából. A jubileum célja, hogy a hívők Szent Ferenc példáján keresztül újra felfedezzék a szentség útját, az egyszerűség szépségét és a béke evangéliumi erejét.

A jubileumi évhez **teljes búcsú** kapcsolódik, amelyet a szokásos feltételek mellett bárki elnyerhet, aki ferences templomot vagy Szent Ferenchez kötődő szent helyet keres fel, és ott áhítattal imádkozik. A búcsú az elhunytakért is felajánlható. Az idősek és betegek otthonukban is részesülhetnek a kegyelemben, ha lélekben csatlakoznak az ünnepléshez.

A jubileumi év arra hív, hogy a hívők a remény zarándokaiként éljenek: a kiengesztelődés, a teremtett világ iránti felelősség és a béke útján járva. Szent Ferenc alakja ma is arra emlékeztet, hogy a szentség nem kiváltság, hanem meghívás – és minden korban új fényt hozhat az Egyház és a világ életébe.

Hová zarándokoljunk idén nyáron?

Assisi – Szent Ferenc városa (Olaszország)

San Francesco-bazilika – Szent Ferenc sírja

Santa Chiara-bazilika – Szent Klára sírja, San Damiano-kereszt

San Damiano – Ferenc meghívásának helye

Carceri remeteség – csend, elvonulás, imádság

Assisi a ferences lelkiség szíve: a béke és az egyszerűség kézzelfogható otthona.

La Verna – a stigmák hegye

A toszkán hegyek között fekvő szent hely a belső átalakulás útját kínálja. A stigmák kápolnája különösen mély lelki élmény.

Greccio – az első betlehem

A megtestesülés örömét idézi fel. Családoknak, gyermekeknek is meghatározó úti cél.

Rieti-völgy – a „második Assisi”

A völgy négy ferences szent helye (Fonte Colombo, Greccio, La Foresta, Poggio Bustone) Szent Ferenc életének fontos állomásait őrzi.

Magyarországi ferences kegyhelyek

A ferences jelenlét hazánkban évszázadok óta élő valóság: templomok, kolostorok és kegyhelyek őrzik Szent Ferenc egyszerűségét, békéjét és testvériségét.

- **Mátraverebély–Szentkút (OFM)** - A magyar ferencesek legfontosabb kegyhelye. A források, a remetebarangok és a szabadtéri oltár különleges imádságos légkört teremtenek. A jubileumi év egyik kiemelt helyszíne.
- **Szécsény (OFM)** - történelmi ferences központ ma is élő közösséggel. A barokk templom és a kolostor csendje mély lelki elmélyülést kínál.
- **Gyöngyös (OFM)** - A város szívében álló templom több évszázados ferences jelenlétet őriz élő közösséggel.
- **Szeged-Alsóváros (OFM)** - Havi Boldogasszony-templom. A dél-alföldi ferences lelkiség központja. A templom és a kolostor a Mária-tisztelet és a ferences egyszerűség különleges találkozási pontja.
- **Visegrád (OFM)** - A Dunakanyar csendes, imádságos szent helye. A természet szépsége és a kolostor békéje különösen alkalmas lelki elvonulásra.
- **Pécs (OFM)** - A pécsi ferencesek több évszázados jelenléte ma is élő valóság. A belvárosi templom a város egyik meghatározó lelki helye.
- **Budapest, Margit körút (OFM)** - ferences központ élő közösséggel.
- **Máriabesnyő (OFMCap)** - kapucinus kegyhely, a magyar Mária-tisztelet egyik legfontosabb helye

A magyar ferences zarándokút egyszerre lelki feltöltődés és hazatalálás Szent Ferenc szelíd öröméhez.

Erdélyi ferences kegyhelyek

Erdélyben a ferences jelenlét több mint hatszáz éve élő valóság- templomok, kolostorok és kegyhelyek őrzik a ferences testvériség szellemét.

- **Csíksomlyó** – a Segítő Szűzanya kegyhelye, a magyar ferencesek szíve. A templom és kolostor évszázadok óta a Szűzanya oltalma alatt áll. A pünkösti búcsú után is csendes, imádságos hely, ahol a ferencesek ma is élő közösséget alkotnak.
- **Dés** – élő ferences kolostor és lelki központ
- **Székelyudvarhely - a székelyföldi ferencesek otthona.** A ferences templom és kolostor a város egyik lelki pillére. A közösség rendszeres programokkal, szentségimádatással és lelkigyakorlatokkal várja a zarándokokat.
- **Mikháza** – a csend és a ferences hagyomány otthona. A 17. századi kolostor a ferences nevelés és lelkipásztorkodás egyik történelmi központja
- **Kolozsvár, Farkas utcai templom** – eredetileg ferences alapítású gótikus szentély

A Szent Ferenc-jubileumi év arra hív, hogy idén nyáron ne csak utazzunk, hanem **zarándokoljunk**: lépünk be a csendbe, keressük a békét, és engedjük, hogy Szent Ferenc evangéliumi öröme újra megérintse a szívünket.

Beszámoló

Húsvét ünnepére idén is különleges módon készültünk: a gyermekek otthonaikban díszes, ékköves keresztek – Crux gemmata – alkottak, hogy így fejezzék ki a feltámadás örömét. Áprilisi szentmisénkben Tomanek Péter atya megáldotta a keresztek, és szeretettel köszöntötte a kis alkotókat, akik örömmel hozták el saját műveiket.

A megáldott keresztek nemcsak kézműves remek, hanem a húsvéti hitvallás apró jelei is. A készítés öröme, a ragyogó színek és a gyermeki kreativitás mind-mind a feltámadás fényét tükrözik.

Mit jelképez a Crux gemmata?

Az ékköves kereszt az ókeresztény művészet egyik legfontosabb szimbóluma volt, amikor Jézust még nem ábrázolták a kereszten. A drágakövekkel kirakott kereszt Jézus mennyei dicsőségét, a feltámadott Krisztus halál felett aratott győzelmét, a feltámadás fényét és a második eljövétel reményét jelképezi. A ragyogó ékkövek a mennyország fényére utalnak, amelyben Krisztus uralkodik.

Lássuk a csodás alkotásokat!

A gyermekek alkotásai idén is emlékeztettek bennünket arra, hogy a húsvéti öröm nem múltó élmény, hanem fény, amelyet továbbadhatunk egymásnak. A Crux gemmata ragyogása pedig azt üzeni: Krisztus feltámadása ma is reményt és életet hoz közösségünkbe.

A rózsza illatú éjszaka

Volt egyszer egy kisfiú, akit Petinek hívtak. Vidám, csillogó szemű gyermek volt, nagyon szeretett játszani, örökmozgó volt. de egy napon nagyon beteg lett. Nagyon fáradt volt, nem volt kedve játszani sem, láza magasba szökött és olyan erősen fájt a füle, hogy sokat nyöszörgött, sírdogált miatta. Aludni is nagyon nehezen tudott.

A szülei elvitték a közeli doktornénihez, aki antibiotikumot adott neki. Mindenki azt gondolta, hogy ez segíteni fog, mint máskor is. Így hát a gyógyszert az előírás szerint vette be Peti, de sajnos nem lett jobban. A láza nem ment le, a füle továbbra is lüktetett, és az éjszakák egyre nehezebbé váltak. A kisfiú csak nyöszörgött, forgolódott, és néha álmában is sírt.

Nem volt más választás, visszamentek az orvoshoz, aki egy új, erősebb antibiotikumot írt fel. Mindezek ellenére Peti állapota nem javult. Így újabb vizsgálatok következtek és szakorvoshoz küldték a kicsit, úgynevezett "fülorvoshoz". A specialista a kórházban fogadta a kisfiút és megállapította, hogy nagyon súlyos a gyulladás és itt már semmi más nem segít, csak a műtét, amit sürgősségi időponttal ki is írtak másnapra.

A kis család hazament fáradtan, megtörtén. A szülők azt gondolták, hogy itt már semmi más nem segít, csak az ima. Leültek hát Peti ágya mellé, aki nagyon fáradt és bágyadt volt és halkán suttozták:

– Szűzanya, kérünk, vigyázz a kisfiunkra! Légy mellette, ahogy csak egy édesanya tud!

Apuka és anyuka együtt elimádkozták a rózsafüzért, miközben könnyeikkel küszködtek és folyamatosan cserélték a borogatást azaz a vizes lepedőt Peti meleg testén. Aztán álomba merültek a fáradságtól. Hirtelen minden csendes lett és békés, még Peti is békésen elaludt, bár a homloka még mindig forró volt.

És akkor történt valami.

Finom rózsaillat kezdett terjengeni a szobában. Először csak egy leheletnyi, mintha valaki messziről hozta volna a tavasz illatát. Aztán egyre erősebb lett, betöltötte a szobát, a folyosót, az egész házat. Peti anyukája felriadt.

– Érzed? – kérdezte suttozva.
 – Igen... rózsaillat... – felelte az apuka, aki szintén felébredt.
 – Anya, miért van ilyen rózsaillat? – kérdezte a kis Marci, Peti testvére, aki szintén felébredt az erős illatra.
 – Nem tudom kicsikém
 – De honnan jön?

– Csak azt tudom, hogy Szűz Máriát hívtuk segítségül Peti gyógyulásáért.
– Akkor ő van itt, Szűzanya! – kiáltotta Marci. Én tudom, más nem tud ilyen hideg téli időben rózsaillatot árasztani, csak Ő.

Peti mélyen sóhajtott álmában, egyik oldaláról a másikra fordult, a fájós fülére, és először napok óta **nyugodtan aludt tovább**. A homloka már nem volt forró, arca kisimult, nyugodtan lélegzett.

A szülők nem láttak senkit, de a szívük mélyén tudták, ahogy azt Marci is megfogalmazta: **valaki ott van velük**. Valaki, aki meghallotta az imájukat.

Reggel elvitték Petit a kórházba, a műtétre. A doktor belenézett a fülébe, majd újra, aztán harmadszor is. A szemöldöke egyre magasabbra szaladt.

– Ezt nem értem... – mondta végül. – A gyerek füle teljesen egészséges. Nincs gyulladás. Egyáltalán semmi. Nincs szükség semmilyen műtétre!

A szülők egymásra néztek. A doktor nem tudta megmagyarázni, mi történt, de ők igen.

Az anyuka megsimogatta Peti arcát, és halkán mondta:

– A Szűzanya vigyázott rád.

Peti csak mosolygott. Nem tudta pontosan, mi történt, de azt igen, hogy azon az éjszakán valaki nagyon szerette őt. Valaki, akinek a köpenye rózsá illatot hagy maga után.

És attól a naptól kezdve, amikor rózsaillatot érzett, mindig eszébe jutott: **a Szűzanya ott van, ahol szeretet és gyógyulás történik**.

A kis család pedig azóta is hálás a Szűzanyának és naponta mondja a rózsafüzért gyógyulásokért, békéért, megtérésekért. A Szűzanya minket is hív, hogy csatlakozzunk hozzá imáinkkal!

■ Alexa

ELKÉSZÍTÉS:

- Színezd ki a kép minden részét.
- Vágd ki a képeket.
- Egy színes kartonra ragaszd fel először a Mária érmét, majd a virágok középső részét úgy, hogy a szirmokat kicsit felhajtod – így térbeli hatása lesz.

Íme néhány beszélgetésindító kérdés a „A rózsá illatú éjszaka” című meséhez:

1. Mit érezhetett Peti amikor beteg volt?
2. Mit tettek a szülei, amikor nagyon aggódtak érte?
3. Szerinted mi történt azon az éjszakán, amikor rózsá illat lett a szobában?
4. Te mit gondolsz, ki segített Petinek meggyógyulni?

Hálát adunk a 2025-26 tanévért! Köszönjük a meghívott papjaink szolgálatát, a támogatásokat és a közösségünk lelkes jelenlétét és munkáját!

Köszöntjük az édesanyákat egy verssel és a gyermekek alkotásaival.

Dsida Jenő – Hálaadás

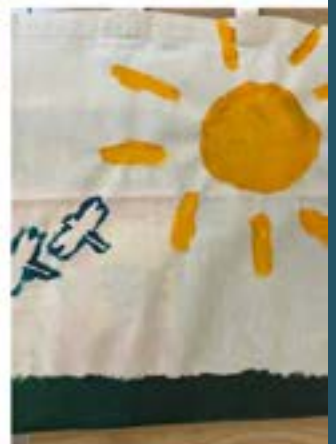
Köszönöm Istenem az édesanyámat!
Amíg ő véd engem, nem ér semmi bánat!
Körülvesz virrasztó áldó szeretettel.
Értem éjjel-nappal dolgozni nem restel.
Áldott teste, lelke csak érettem fárad.
Köszönöm, Istenem az édesanyámat.

Köszönöm a lelkét, melyből reggel, este
imádság száll Hozzád, gyermekéért esdve.
Köszönöm a szívét, mely csak értem dobban
– itt e földön senki sem szerethet jobban! –
Köszönöm a szemét, melyből jóság árad,
Istenem, köszönöm az édesanyámat.

Te tudod, Istenem – milyen sok az árva,
Aki oltalmadat, vigaszodat várja.
Leborulva kérlek: gondod legyen rájuk,
Hiszen szegényeknek nincsen édesanyjuk!
Vigasztald meg őket áldó kegyelmeddel,
Nagy-nagy bánatukat takard el, temesd el!

Áldd meg édesanyám járását-kelését,
Áldd meg könnyhullatását, áldd meg
szenvedését!
Áldd meg imádságát, melyben el nem fárad,
Áldd meg két kezével az Édesanyámat!

Halld meg jó Istenem, legbuzgóbb imámat:
Köszönöm, köszönöm az édesanyámat!!!

További információk:

www.mafinka.fi

